

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 · 50 · 2009

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «СТУКАЛКІН ПРОТИ УКРАЇНИ»
(AFFAIRE STUKALKIN c. UKRAINE)**

(Заява № 35682/07)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

28 травня 2009 року

ОСТАТОЧНЕ

28/08/2009

Текст рішення може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Стукалкін проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), *Голова*,

Карел Юнгвірт (Karel Jungwiert),

Рената Ягер (Renate Jaeger),

Марк Віллігер (Mark Villiger),

Миряна Лазарова-Трайковська (Mirjana Lazarova Trajkovska),

Здравка Калайджиева (Zdravka Kalaydjieva), *судді*,

Станіслав Шевчук (Stanislav Shevchuk), *суддя ad hoc*,

а також Клаудія Вестердік (Claudia Westerdiek), *Секретар секції*,
після обговорення за зачиненими дверима 5 травня 2009 року
постановляє таке рішення, що було ухвалено в той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу розпочато за заявою (№ 35682/07), яку 27 червня 2007 року подав до Суду проти України відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянин України пан Віктор Іванович Стукалкін (далі — заявник).

2. Уряд України (далі — Уряд) представляв його Уповноважений — пан Ю. Зайцев з Міністерства юстиції України.

3. 29 квітня 2008 року Суд вирішив направити скарги щодо невиконання судового рішення. Відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції Суд також вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився в 1931 році та проживає у місті Бердичеві.

5. 15 вересня 2006 року Бердичівський міськрайонний суд Житомирської області зобов'язав Житомирський обласний військовий комісаріат виплатити на користь заявника недоплачену пенсію в розмірі 10 721,58 грн¹.

6. Рішення, яке набрало законної сили, залишається невиконаним.

¹ Близько 1758 євро.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

7. Відповідне національне законодавство викладене в рішенні у справі «*Войтенко проти України*» (*Voïtenko c. Ukraine*), № 18966/02, пп. 20–25, від 29 червня 2004 року.

ПРАВО

I. НЕВИКОНАННЯ СУДОВОГО РІШЕННЯ

8. Заявник стверджує, що тривалість провадження щодо виконання рішення, постановленого на його користь, є надмірною. Ця скарга має розглядатися за пунктом 1 статті 6 Конвенції. Заявник також стверджує, що тривале виконання рішення суду, яким йому було присуджено суму коштів, порушує його право на майно. Він посилається на статтю 1 Першого протоколу, відповідні положення якої передбачають таке:

Пункт 1 статті 6 Конвенції

«Кожен має право на (...) розгляд його справи упродовж розумного строку судом, ..., який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру ...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом або загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів або для забезпечення сплати податків чи інших зборів або штрафів».

A. Прийнятність

9. Уряд стверджує, що заявник не вичерпав усіх національних засобів юридичного захисту.

10. Заявник не погоджується з твердженням Уряду.

11. Суд нагадує, що він уже відхилив заперечення щодо невичерпання всіх національних засобів юридичного захисту в багатьох аналогічних справах (див., наприклад, *mutatis mutandis*, вищезгадане рішення у справах «*Войтенко проти України*» (*Voïtenko c. Ukraine*), пп. 27–31, та «*Мітін проти України*» (*Mitin c. Ukraine*), № 38724/02, пп. 25–27, від 14 лютого 2008 року).

12. Таким чином, Суд відхиляє заперечення Уряду і оголошує ці скарги прийнятними.

В. Суть

13. Уряд не надав зауважень по суті.

14. Заявник підтримує свою заяву.

15. Суд нагадує, що він вже встановлював порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу в аналогічних справах (див., наприклад, вищезгадане рішення у справах «*Войтенко проти України*» (*Voïtenko c. Ukraine*) та «*Півненко проти України*» (*Pivnenko c. Ukraine*), № 36369/04, від 12 жовтня 2006 року). Розглянувши всі надані йому матеріали, Суд вважає, що Уряд не надав жодних фактів чи аргументів, які б могли переконати його дійти іншого висновку.

16. Таким чином, мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу.

II. ІНШІ СТВЕРДЖУВАНІ ПОРУШЕННЯ

17. Заявник також стверджує, що було порушено статті 14 та 17 Конвенції, проте, не надаючи підтвердження цих скарг.

18. Враховуючи всі наявні матеріали та настільки, наскільки вони охоплювалися його компетенцією їх розглядати, Суд дійшов висновку про відсутність будь-яких ознак порушень прав та свобод, передбачених Конвенцією.

19. Таким чином, ці скарги є явно необґрунтованими та мають бути відхилені відповідно до пунктів 3 та 4 статті 35 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

20. Відповідно до статті 41 Конвенції:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

21. Заявник вимагав в якості відшкодування матеріальної шкоди суму, що була присуджена рішенням суду та залишається невиплаченою до цього часу.

22. Заявник вимагав 1000 євро як відшкодування моральної шкоди.

23. Уряд оскаржує ці вимоги.

24. Суд вважає, що Уряд в якості відшкодування матеріальної шкоди повинен виплатити заявнику суму, що була присуджена рішенням суду і залишається невиконаною до цього часу. Крім того, вирішуючи на засадах справедливості, Суд вважає за доцільне присудити заявнику 400 євро як відшкодування моральної шкоди.

В. Судові витрати

25. Заявник вимагав 24 грн¹ в якості компенсації поштових витрат.

26. Уряд погоджується з цією вимогою.

27. Суд погоджується з сумою, яку вимагає заявник.

С. Пеня

28. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсоткових пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною стосовно скарги щодо невиконання судового рішення та непринятною в інших її частинах.

2. *Постановляє*, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу.

3. *Постановляє*, що:

а) протягом трьох місяців від дати, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику:

(i) суму, яка була присуджена рішенням суду та залишається невиконаною до цього часу;

(ii) 400 євро (чотириста євро) відшкодування моральної шкоди та 3 євро (три євро) в якості компенсації поштових витрат разом з будь-яким податком, який може бути нараховано на цю суму;

б) сума буде конвертована у валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

в) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсоткові пункти.

¹ Близько 3 євро.

4. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Учинено французькою мовою і повідомлено письмово 28 травня 2009 року відповідно до пунктів 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія Вестердік
(Claudia Westerdiek)
Секретар

Пеер Лоренцен
(Peer Lorenzen)
Голова